

priložnosti, da prevzetnost hudobnih angelov v nebesih je bila pravzaprav nehvaležnost, ker niso hoteli ponižno priznati, da svoje tako velike prednosti so prejeli od Boga in da le njemu se imajo zahvaliti za vse, kar so in kar imajo. Prevzetnež pa tudi ne priznava dobrot, ki jih prejema od zemeljskih dobrotnikov, marveč ošabno si domišlja, da mu morajo dajati ali streči. Prevzetni in izprijeni otrok si misli in govori: „Saj oče in mati mi morata dati, morata skrbeti zame, saj sem domač.“ Prevzetni in zlobni kristjan se šopiri in govori: „Zakaj bi bil hvaležen duhovnikom, saj so za to poslani, saj je to njih dolžnost, da skrbé za naše duše.“ Prevzetni in popačeni učenec se že vzdiguje, češ: „Čemu bi bil hvaležen učiteljem, saj so zato nastavljeni in plačani, da nas učé.“ Še ošabni in zane-marjeni berač modruje: „Bog je ustvaril svet za vse ljudi; bogatirji so dolžni, da nas podpirajo, zakaj bi jim neki moral biti še hvaležen?“ Sploh prevzetnjak méni, da so le drugi dolžni streči njemu, on pa ne drugim; še veseli naj bodo, da jim ne stori nič hudega.

Prav lepo nam opeva to žalostno resnico Stritar v basni o volku in žrjavu:

V goltancu kost je volku obtičala,
Izpraviti nikakor ni se dala.
Zdravnika išče; pride mu žrjav. —
„Pomagaj! Dal ti bodem, kar je prav.“
Žrjav veli: „Odpri, kar moreš, žrelo!“
In s kljunom seže vanje, z glavo celo,
Ter kost izdere. — „Zdaj plačilo moje!“
Volk nehvaležni drugo zdaj zapoje:
„Ni to dovolj plačila, da sem glavo
Iz žrela pustil celo ti in zdravo?“

Pevaj, pevaj!

Pevaj, pevaj
Ptiček ti,
Saj si lahko
Brez skrbi.

Prosto skačeš
Naokrog,
Hrane dá ti
Dobri Bog.

Da bi jaz bil
Kakor ti,
Pel bi hvalo
Mu vse dni!

Taras Vaziljev.

